

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โดยมีสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1.1 เพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

1.2 เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องทางภาษาอาหรับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใน

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

1.3 เพื่อศึกษาความแตกต่างของความบกพร่องระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปี

การศึกษา 2548 ของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดยะลา แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับทดสอบครั้งที่ 1 โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

(Purposive Sampling) จำนวน 80 คน

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการทดสอบครั้งที่ 2 โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

(Purposive Sampling) จำนวน 80 คน

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการทดสอบครั้งที่ 3 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น

(Stratified Random Sampling) จำนวน 400 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบชนิด 4

ตัวเลือก แบ่งเป็น 5 ตอนตามเนื้อหา คือ จำนวนนับ คำศัพท์ คำบุพบท คำสรรพนาม และ การใช้คำถาม

ในการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตร และเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยวิเคราะห์เนื้อหา จุดมุ่งหมายของหลักสูตร แล้วเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหา จากนั้นสร้างแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก แล้วนำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมได้ข้อสอบจำนวน 73 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 3 ครั้ง เพื่อวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อและทั้งฉบับ คือ ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน ในการวัด ได้แบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่มีคุณภาพจำนวน 65 ข้อ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 73 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 จำนวน 80 คน เพื่อคัดเลือกและปรับปรุงข้อสอบ โดยวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบรายข้อ ได้แก่ ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนก ทำการปรับปรุงและสร้างข้อสอบใหม่ให้มีความง่ายมากยิ่งขึ้น ได้ข้อสอบจำนวน 66 ข้อ

4.2 นำแบบทดสอบจำนวน 66 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 จำนวน 80 คน เพื่อคัดเลือกและปรับปรุงข้อสอบ โดยวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อคัดเลือกและทำการปรับปรุงข้อสอบ ได้ข้อสอบจำนวน 65 ข้อ

4.3 นำแบบทดสอบจำนวน 65 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 จำนวน 400 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ ได้แก่ ค่าความเชื่อและค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด และทำการวินิจฉัยข้อบกพร่องทางภาษาอาหรับของนักเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบดังนี้

5.1 ความตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม(IOC)ตามวิธีของ โรวินลลีและแฮมเบิลตัน

5.2 ค่าความยาก (P) โดยใช้สัดส่วนคนตอบถูก

5.3 ค่าอำนาจจำแนก (B) โดยใช้สูตรของวิธีแบรนแนน

- 5.4 คะแนนจุดตัด โดยใช้สูตรของซีแฮนและเควิส
 5.5 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรไบโนเมียลของโลเวทท์
 5.6 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด

6. ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

6.1 ความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ
 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมตั้งแต่ .60 - .10

6.2 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวินิจฉัย มีดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนนับ	มีค่าความยากตั้งแต่ .50 - .95	มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .11 - .65
ตอนที่ 2 คำศัพท์	มีค่าความยากตั้งแต่ .31 - .72	มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .21 - .57
ตอนที่ 3 คำบุพท	มีค่าความยากตั้งแต่ .23 - .72	มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .17 - .60
ตอนที่ 4 คำสรรพนาม	มีค่าความยากตั้งแต่ .28 - .70	มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .27 - .67
ตอนที่ 5 การใช้คำถาม	มีค่าความยากตั้งแต่ .24 - .56	มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .26 - .78

6.3 ค่าความเชื่อมั่นและค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดของแบบทดสอบวินิจฉัย
 สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนนับ ในการวัด เท่ากับ 1.030	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .666	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ตอนที่ 2 คำศัพท์ ในการวัด เท่ากับ 1.470	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .788	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ตอนที่ 3 คำบุพท ในการวัด เท่ากับ 0.745	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .651	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ตอนที่ 4 คำสรรพนาม ในการวัด เท่ากับ 1.248	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .795	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ตอนที่ 5 การใช้คำถาม ในการวัด เท่ากับ 0.781	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .963	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
แบบทดสอบทั้งฉบับ ในการวัด เท่ากับ 1.570	มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .974	มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

6.4 ผลการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับ จากนักเรียนจำนวน 400 คน พบว่า ตอนที่ 1 จำนวนนับ มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75 มีนักเรียนที่ไม่บกพร่องจำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 78.25 ตอนที่ 2 คำศัพท์ มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 มีนักเรียนที่ไม่บกพร่องจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 ตอนที่ 3 คำบุพบท มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 79.50 มีนักเรียนที่ไม่บกพร่องจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.50 ตอนที่ 4 คำสรรพนาม มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวน 375 คน คิดเป็นร้อยละ 93.75 มีนักเรียนที่ไม่บกพร่องจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 และตอนที่ 5 มีนักเรียนบกพร่องจำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 94.00 มีนักเรียนที่ไม่บกพร่องจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

สำหรับจุดประสงค์ที่นักเรียนบกพร่องมากที่สุดคือ การใช้คำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวน 349 คน คิดเป็นร้อยละ 87.25 และจุดประสงค์ที่นักเรียนบกพร่องน้อยที่สุดคือ การบอกจำนวนนับ มีนักเรียนบกพร่องจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75

6.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความบกพร่องระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า จุดประสงค์ที่ 1 การบอกจำนวนนับ และจุดประสงค์ที่ 2 การบอกความหมายของคำนาม มีสัดส่วนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงบกพร่องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จุดประสงค์ที่ 4 การเลือกใช้คำบุพบทให้เหมาะสมกับประโยค มีสัดส่วนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงบกพร่องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจุดประสงค์ที่ 1 มีนักเรียนชายบกพร่องสูงกว่านักเรียนหญิง ส่วนจุดประสงค์ที่ 2 และจุดประสงค์ที่ 4 มีนักเรียนหญิงบกพร่องสูงกว่านักเรียนชาย สำหรับจุดประสงค์อื่นๆไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ

จากการนำข้อสอบให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ปรากฏว่า ข้อสอบแต่ละข้อ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ผู้วิจัยเขียนขึ้น

จากการวิเคราะห์เนื้อหาอย่างละเอียด จึงมีความครอบคลุมเนื้อหา จากเหตุผลดังกล่าวจึงพอ เชื่อถือได้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยมีความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งสอดคล้องกับ เพน (Payne, 1968:167) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยจะต้องสร้างให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและ จุดประสงค์การสอน ประกอบด้วยข้อสอบซึ่งเกิดจากการวิเคราะห์รายละเอียดขององค์ประกอบที่ เกี่ยวกับการเรียนรู้เนื้อหานั้นๆ

2. ค่าความยากของแบบทดสอบ

จากการวิเคราะห์หาค่าความยากของข้อสอบในการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่า ค่าความ ยากของข้อสอบมีค่าตั้งแต่ .12 - .90 ซึ่งข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าความยากที่ยอมรับได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ตัดข้อสอบบางส่วนออกซึ่งเป็นข้อสอบที่ยากมาก ซึ่งไม่เหมาะที่จะใช้ในแบบทดสอบ วินิจฉัย แล้วสร้างข้อสอบใหม่ให้ครอบคลุมจุดประสงค์ และทำการปรับปรุงข้อสอบเดิมให้ง่าย ยิ่งขึ้น แล้วนำไปทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏว่า ค่าความยากของข้อสอบมีค่าตั้งแต่ .14 - .99 ซึ่ง ข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าความยากสูงขึ้น แสดงว่าข้อสอบมีความง่ายขึ้น โดยข้อสอบส่วนใหญ่มีค่า ความยากตั้งแต่ .40 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความยากง่ายปานกลางถึงง่ายมาก จากผลการ ทดสอบครั้งที่ 2 มีข้อสอบบางข้อที่มีค่าความยากต่ำเกินไป ผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงแก้ไขและตัด ข้อสอบบางข้อออก เนื่องจากมีข้อสอบที่เป็นตัวแทนของจุดประสงค์เพียงพอแล้ว เมื่อนำ แบบทดสอบวินิจฉัยไปทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏว่า ค่าความยากของข้อสอบมีค่าตั้งแต่ .23 - .95 ซึ่งเป็นค่าความยากที่อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าความยากสูงกว่า .40 แสดงว่า ข้อสอบส่วนใหญ่มีความยากปานกลางถึงง่ายมาก ซึ่งสามารถใช้เป็นแบบทดสอบวินิจฉัย ได้ ซึ่งสอดคล้องกับอาดัมส์และเทอร์เกอร์สัน(Adams and Torgerson, 1964:472) ที่กล่าวถึง ลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า ข้อสอบแต่ละข้อควรเป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย นอกจากนี้ยังมี ข้อสอบบางข้อที่ค่อนข้างยากอยู่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาที่ยาก ซึ่งกรอนลันด์ (Gronlund, 1990 : 255-256 อ้างถึงใน ปราณี ทองคำ และนพพร เจริญทอง, 2536 : 29) กล่าวว่า ความยาก ของข้อสอบอิงเกณฑ์ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่นำมาออกข้อสอบว่าเนื้อหาตอนนั้นง่ายหรือยาก ถ้า หากเนื้อหาที่ออกข้อสอบง่ายข้อสอบก็จะง่ายตาม แต่ถ้าเนื้อหามีความยากข้อสอบก็ยากตามไปด้วย เนื่องจากแบบทดสอบวินิจฉัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์ จึงประกอบด้วยข้อสอบที่ มีค่าความยากกระจายตั้งแต่ค่อนข้างยากถึงง่ายมาก แต่ข้อสอบส่วนใหญ่ก็อยู่ในระดับความยาก ปานกลางถึงค่อนข้างง่าย

3. ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

จากการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบในการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่า ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบมีค่าตั้งแต่ $-.08 - .73$ ซึ่งข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าอำนาจจำแนกสูงกว่า $.00$ มีข้อสอบบางข้อมีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า $.00$ แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ไม่ผ่านเกณฑ์ตอบข้อสอบข้อนั้นถูกมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ เมื่อผู้วิจัยได้ปรับปรุงข้อสอบแล้วนำไปทดสอบครั้งที่ 2 และการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏว่า ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบมีค่าตั้งแต่ $.03 - .85$ และ $.11 - .78$ ตามลำดับ แสดงว่า สัดส่วนนักเรียนกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ตอบข้อสอบถูกมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ค่าอำนาจจำแนกดังกล่าวสอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของแบบทดสอบวินิจัยที่ สิงห์ (Singh, 1974 : 200-204) และอาดัมส์และเทอร์เกอร์สัน (Adams and Torgerson, 1964:472) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาจุดบกพร่องของนักเรียนมากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ผลการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจัยแต่ละตอนที่คำนวณโดยใช้สูตร ไบโนเมียลของโลเวทท์ มีค่าตั้งแต่ $.651 - .963$ ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับแบบทดสอบวินิจัยในการอ่านภาษาไทยของอุทัยวรรณนิลยานนท์ (2526) ที่มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ $.6034 - .9140$ และแบบทดสอบวินิจัยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสมจิตร หามาภิ (2540) ที่มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ $.6535 - .8459$ เมื่อคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจัยทั้งฉบับปรากฏว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ $.974$ ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่สูง เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จะเห็นว่า แบบทดสอบบางตอน มีค่าความเชื่อมั่นที่ไม่สูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบทดสอบวินิจัยประกอบด้วยข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายเป็นส่วนใหญ่ ทำให้นักเรียนส่วนมากทำคะแนนได้ใกล้เคียงกัน ส่งผลให้การกระจายของคะแนนน้อย ซึ่งพิจารณาได้จากคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบแต่ละตอน ซึ่งจะเห็นว่าแบบทดสอบตอนที่มิคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยจะมีค่าความเชื่อมั่นจึงไม่สูง ซึ่งสอดคล้องกับ อนันต์ ศรีโสภา (2524 : 63) ที่กล่าวว่า ความแปรปรวนของคะแนนมีผลต่อค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ นอกจากนี้จะเห็นว่า แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากมีแนวโน้มที่จะมีค่าความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้จะเห็นได้จาก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบตอนที่ 5 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ที่มีค่าความเชื่อมั่นที่สูง ซึ่งสอดคล้องกับอำนาจ เลิศขันธ์ (มปป : 120) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากก็มีแนวโน้มที่จะให้ค่าความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้ เพราะจำนวน

ข้อสอบมากจะให้ค่าความเที่ยงตรงในการวัดเชิงเนื้อหาสูงมาก โอกาสที่เด็กจะได้คะแนนสูงก็มีโอกาสน้อย

5. ผลการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน

จากการวิเคราะห์ผลการตอบแบบทดสอบของนักเรียนจำนวน 400 คน พบว่าแบบทดสอบตอนที่ 1 จำนวนนับ ข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถอ่านจำนวนสองหลักได้ แบบทดสอบตอนที่ 2 คำศัพท์ ข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถแปลความหมายของคำนามและคำกริยาที่เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเข้าใจคำนามบางคำเป็นคำกริยา แบบทดสอบตอนที่ 3 คำบุพบท ข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ เลือกใช้คำบุพบทไม่สอดคล้องกับประโยค แบบทดสอบตอนที่ 4 คำสรรพนาม ข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ เลือกใช้คำสรรพนามไม่สอดคล้องกับประโยค ไม่เข้าใจหลักการใช้คำสรรพนามที่แทนผู้หญิงและผู้ชาย คำสรรพนามที่แทนตนเองและผู้อื่น และแบบทดสอบตอนที่ 5 การใช้คำถาม ข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ เลือกใช้คำไม่สอดคล้องกับประโยคคำถาม จากจำนวนนักเรียนที่บกพร่องในแบบทดสอบแต่ละตอน จะสังเกตเห็นได้ว่า นักเรียนบกพร่องมากในเรื่องการแปลความหมายของคำศัพท์ จนส่งผลให้นักเรียนบกพร่องมากขึ้นในเนื้อหาอื่นๆ ซึ่งสังเกตได้จากลักษณะข้อบกพร่องของนักเรียนส่วนใหญ่ในแต่ละเนื้อหา โดยจะเห็นว่าได้ว่านักเรียนไม่สามารถเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับประโยคได้ ทั้งนี้ เนื่องจากนักเรียนไม่มีความหมายของคำศัพท์ อย่างเช่นไม่มีความหมายของคำบุพบท คำสรรพนาม รวมทั้งคำที่จะใช้ถามถึงบุคคล สิ่งของ และสถานที่ในประโยคคำถาม จึงทำให้นักเรียนเลือกใช้คำเหล่านี้ไม่สอดคล้องกับประโยค แสดงว่า เมื่อนักเรียนบกพร่องในเรื่องคำศัพท์จะส่งผลให้นักเรียนบกพร่องในเรื่องอื่นๆ ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสารีย์ เจริญจิต (2546 :36) ที่สรุปจุดบกพร่องในการอ่านว่า ผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายของศัพท์หรือข้อความบางตอน ทำให้เข้าใจผิดพลาดในตอนที่อ่านและส่งผลไปถึงส่วนอื่นๆ และสอดคล้องกับฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525 อ้างถึงใน สารีย์ เจริญจิต, 2546 :98) ที่กล่าวว่า การไม่เข้าใจคำศัพท์คำหนึ่งอาจทำให้ไม่เข้าใจความหมายทั้งประโยคหรือทั้งตอนได้ ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอาหรับ ครูผู้สอนควรเน้นให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ให้มากขึ้น นอกจากนี้ การไม่เข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมทั้งไม่รู้จักชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ก็ส่งผลให้นักเรียนบกพร่องด้วยเหมือนกัน เพราะถ้าไม่เข้าใจหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ก็ไม่สามารถใช้ภาษาถูกต้องตามหลักทางภาษาได้

จากผลการวิจัย พบว่า มีนักเรียนที่บกพร่องจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่า ระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามยังขาดประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการดังนี้

5.1 ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์ หรือมีความเชี่ยวชาญในด้านการสอน ขาดเทคนิคการสอนที่เหมาะสม โดยครูผู้สอนภาษาอาหรับส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางการสอนภาษาอาหรับโดยตรง แต่เป็นผู้ที่จบหลักสูตรที่มีการเรียนการสอนที่เป็นภาษาอาหรับเท่านั้น จึงไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู ซึ่งสอดคล้องกับเรวดี กระโหมวงศ์ และคณะ (2546: 75) ที่ศึกษาพบว่า โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีปัญหาในการทำแผนการสอน การสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การวิจัยในชั้นเรียน จิตวิทยาในการเรียนการสอน ความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู เทคนิคการสอนใหม่ๆ และ การสอนแบบบูรณาการ

5.2 การใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน ยังมีน้อยมากในวิชาศาสนา รวมทั้งวิชาภาษาอาหรับ ทั้งยังขาดสื่อการสอนที่ทันสมัยใช้ประกอบการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับ คณิตา นิจรัลกุล และคณะ (2536 : 3-4) ที่ศึกษาพบว่า ครูศาสนาไม่มีการจัดทำสื่อ และไม่ได้ใช้สื่อในการสอน ไม่ว่าจะเป็นสื่อประเภทวัสดุอุปกรณ์และครุภัณฑ์ ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ คือ ไม่มีงบประมาณ ไม่มีความรู้ในการเลือกใช้สื่อ ไม่มีความรู้ในการผลิตสื่อ และไม่ทราบว่าจะหาสื่อใดควรใช้สื่อ และสอดคล้องกับนุฎ ชูบุญ(2540:88) ที่ศึกษาพบว่า ปัญหาการด้านสื่อการเรียนการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่มีสื่อการเรียนการสอนจำนวนน้อย และบุคลากรส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน โดยเฉพาะหนังสืออ่านประกอบหรือหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู มักจะไม่มีหรือมีแต่ก็ไม่เพียงพอทั้งจำนวนครุ ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนมีการใช้สื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น

5.3 การจัดเนื้อหาวิชาในแต่ละชั้นไม่ต่อเนื่อง รวมทั้งเนื้อหาที่เรียนไม่เหมาะสมกับเวลา ทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนในบางเนื้อหา ส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจในเนื้อหาอื่นๆในระดับชั้นที่สูงขึ้น สอดคล้องกับนุฎ ชูบุญ(2540:84) ที่ศึกษาพบว่า เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับเวลา ควรลดเนื้อหาบางวิชาให้เหมาะสมกับเวลา และเนื้อหาวิชายังไม่ได้มาตรฐาน

5.4 ระบบการวัดผลประเมินผลยังขาดประสิทธิภาพ ครูศาสนาส่วนใหญ่ไม่เข้าใจระบบการวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะการสอนยังมีการปล่อยให้นักเรียนลอกข้อสอบในห้องสอบ มีการใช้ข้อสอบที่เน้นการท่องจำเป็นส่วนใหญ่ มีการใช้เครื่องมือและวิธีการวัดที่ไม่หลากหลาย ส่งผลให้การเรียนการสอนไม่เกิดการพัฒนา จุดมุ่งหมายสำคัญของการวัดผลประเมินผลเพื่อปรับปรุงและพัฒนาผลการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้น สอดคล้องกับนุฎ ชูบุญ (2540:84) ที่ศึกษาพบว่า ครูผู้สอนวิชาศาสนาไม่เข้าใจในเรื่องการวัดผลประเมินผล ควรจัดฝึกอบรมในเรื่องการวัดผล

ประเมินผลตามหลักสูตร ผู้บริหารควรควบคุมดูแลการวัดผลประเมินผล เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

จากสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้ระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องควรหาแนวทางการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนต่อไป

6. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความบกพร่องระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

จากผลการเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่บกพร่องระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า มี 2 จุดประสงค์ที่มีสัดส่วนของนักเรียนหญิงบกพร่องสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนจุดประสงค์อื่นๆ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีแนวโน้มที่นักเรียนหญิงบกพร่องสูงกว่านักเรียนชายเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนหญิงมีความสนใจต่อภาษาอาหรับน้อยกว่านักเรียนชาย เพราะโดยส่วนใหญ่ นักเรียนชายที่เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจะนิยมเรียนต่อทางด้านศาสนา มากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งการเรียนทางด้านศาสนาในระดับสูงๆ จะต้องมีความรู้ความเข้าใจภาษาอาหรับเป็นอย่างดีจึงจะสามารถเรียนได้ นักเรียนชายจึงให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาอาหรับ เพื่อการเรียนต่อทางด้านศาสนาในระดับสูง ซึ่ง Kreshen (1981, อ้างถึงใน วิรัช ไขวรงค์, 2544) กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เกิดจากการที่ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจและมองเห็นคุณค่าของภาษาต่างประเทศ จึงให้ความเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ส่วนนักเรียนหญิงจะนิยมเรียนต่อทางด้านสามัญหรือทางอาชีพมากกว่า จึงไม่ค่อยสนใจต่อการเรียนภาษาอาหรับเท่าที่ควร ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนหญิงบกพร่องมากกว่านักเรียนชาย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอาหรับหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรดำเนินการดังนี้

1. ด้านการเรียนการสอน

1.1 ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซ่อมเสริมตามเนื้อหาที่นักเรียนส่วนใหญ่มีความบกพร่องมาก โดยเฉพาะเรื่องความหมายของคำศัพท์และความรู้ด้านหลักไวยากรณ์

1.2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูผู้สอนพัฒนาวิธีการการสอน รวมทั้งพัฒนาสื่อการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอาหรับมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 ใช้กระบวนการวิจัยในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอาหรับและรายวิชาอิสลามศึกษาอื่นๆ

1.4 ผู้บริหาร โรงเรียนควรจัดผู้ที่มีวุฒิทางการสอนภาษาอาหรับ โดยตรงทำหน้าที่สอนภาษาอาหรับ

1.5 ส่งเสริมให้การวัดและประเมินผลการเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย และใช้เครื่องมือการวัดที่มีคุณภาพ

2. ด้านหลักสูตร

2.1 ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้มีความเหมาะสมกับเวลาในหลักสูตร รวมทั้งปรับปรุงเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับระดับชั้น

2.2 ควรจัดเนื้อหาในแต่ละช่วงชั้นให้มีความต่อเนื่อง

2.3 ควรมีการประเมินหลักสูตรอิสลามศึกษาอย่างค่องเนื่อง เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร

ข้อเสนอแนะในการนำแบบทดสอบไปใช้

การนำแบบทดสอบไปใช้ควรดำเนินการดังนี้

1. ควรนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนที่เรียนเนื้อหาแต่ละตอนของแบบทดสอบมาแล้วเท่านั้น

2. การสอบควรดำเนินการตามคู่มืออย่างเคร่งครัด

3. การกำหนดคะแนนเกณฑ์อาจกำหนดขึ้นใหม่ตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไปมีดังนี้

1. ควรสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวินิจฉัยภาษาอาหรับในเนื้อหาอื่นๆ และระดับการวินิจฉัยอื่นๆ

2. ควรศึกษารูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาอาหรับและรายวิชาอิสลามศึกษาอื่นๆ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อการสอนภาษาอาหรับและรายวิชาอิสลามศึกษาอื่นๆ เพื่อให้ได้สื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพไปใช้ในการเรียนการสอน
4. ควรประเมินหลักสูตรอิสลามศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

หมายเหตุ : แบบทดสอบและคู่มือการใช้แบบทดสอบอยู่ที่ภาควิชาประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี